
Departament Administracji Publicznej

Nr ewid.: 8/97/P96002

DAP - 41002-96

I N F O R M A C J A

**o wynikach kontroli realizacji dochodów i wydatków
przez rejonowe areszty śledcze i rejonowe zakłady karne
w 1995 roku**

SPIS TREŚCI

I. CZĘŚĆ OGÓLNA	3
1. Charakterystyka kontroli	3
2. Synteza ustaleń kontroli.....	4
3. Uwagi i wnioski.....	5
II. CZĘŚĆ SZCZEGÓŁOWA	5
1. Charakterystyka stanu prawnego oraz uwarunkowań organizacyjnych w zakresie kontrolowanej działalności.....	5
2. Ważniejsze ustalenia kontroli.....	7
2.1. Budżet więziennictwa w 1995 r.	7
2.2. Planowanie dochodów i wydatków.....	8
2.3. Realizacja dochodów i wydatków.....	12
2.4. Udzielanie zamówień publicznych przez Centralny Zarząd Zakładów Karnych oraz rejonowe areszty śledcze i rejonowe zakłady karne	14
3. Przebieg postępowania kontrolnego oraz działań podjętych po zakończeniu kontroli	15

I. CZĘŚĆ OGÓLNA

1. Charakterystyka kontroli

- 1.1. Kontrola Nr P96002 pt. "Realizacja dochodów i wydatków przez rejonowe areszty śledcze i rejonowe zakłady karne w 1995 r." została przeprowadzona z inicjatywy własnej Izby. Była to zarazem pierwsza kontrola koordynowana, tj. wykonywana według jednego programu przez więcej niż jedną jednostkę organizacyjną NIK, którą przeprowadzono w jednostkach więziennictwa.

Celem kontroli było zbadanie i dokonanie oceny wykonania budżetu przez Ministerstwo Sprawiedliwości - Centralny Zarząd Zakładów Karnych oraz rejonowe areszty śledcze i rejonowe zakłady karne w 1995 r., a także wpływu przyjętego w więziennictwie (rozdział 9231 klasyfikacji budżetowej) sposobu planowania i realizacji wydatków na racjonalność gospodarki finansowej jednostek penitencjarnych.

Tematyka kontroli w Ministerstwie Sprawiedliwości - Centralnym Zarządzie Zakładów Karnych dotyczyła planowania i realizacji wydatków budżetowych, rytmiczności przekazywania środków rejonowym aresztom śledczym i rejonowym zakładom karnym, form sprawowania nadzoru i kontroli nad gospodarką finansową podległych jednostek.

W rejonowych aresztach śledczych i rejonowych zakładach karnych kontrolą objęto m.in. wpływ stosowanego w więziennictwie sposobu planowania i dystrybucji środków na racjonalność gospodarki budżetowej, przyczyny powstawania zobowiązań, sposób nadzoru nad realizacją budżetu przez areszty śledcze i zakłady karne.

Kontrolę w Ministerstwie Sprawiedliwości - Centralnym Zarządzie Zakładów Karnych przeprowadził Departament Administracji Publicznej. Delegatury NIK przeprowadziły kontrole we wszystkich rejonowych aresztach śledczych i rejonowych zakładach karnych, tj. w jednostkach, które zgodnie z ustawą z dnia 5 stycznia 1991 r. - Prawo budżetowe¹ były dysponentami środków budżetowych drugiego stopnia. Wykaz uczestniczących w kontroli delegatur NIK oraz objętych przez nie kontrolą jednostek stanowi załącznik nr 1 do informacji.

- 1.2. Środki budżetowe na wydatki Centralnego Zarządu Zakładów Karnych planowane były w ramach części 36 budżetu państwa - Ministerstwo Sprawiedliwości, w dziale 92 - Wymiar Sprawiedliwości i Prokuratura, przede wszystkim w rozdziale 9231 - Więziennictwo. W CZZZK oraz rejonowych aresztach śledczych i rejonowych zakładach karnych kontrolą

¹ J.t. Dz.U. z 1993 r. Nr 72, poz. 344; zm.: Dz.U. z 1994 r. Nr 76, poz. 344; Nr 121, poz. 591 i Nr 133, poz. 685; Dz.U. z 1995 r. Nr 78, poz. 390; Nr 124, poz. 601; Nr 132, poz. 640; Dz.U. z 1996 r. Nr 89, poz. 402; Nr 106, poz. 496; Nr 132, poz. 621.

objęto wykorzystanie środków w wymienionym rozdziale klasyfikacji budżetowej. Przedmiotem kontroli nie były natomiast inne wydatki w pozostałych 5 rozdziałach klasyfikacji budżetowej, tj. w rozdziale 8617 - zasiłki rodzinne i pielęgnacyjne, 8983 - pozostałe wydatki obronne, 9187 - wybory Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, 9592 - świadczenia pieniężne z zaopatrzenia emerytalnego oraz rozdziale 9295 - pozostała działalność.

2. Synteza ustaleń kontroli

a) W 1995 r. więziennictwo zrealizowało wyższe od planowanych dochody budżetowe. Przekroczenie to wystąpiło we wszystkich pozycjach planu dochodów. Podstawowym ich źródłem były dochody z tytułu zatrudnienia osadzonych, stanowiące blisko 90 % dochodów uzyskanych przez więziennictwo. (opis: rozdział II s. 9).

b) Wyniki kontroli przeprowadzonych w rejonowych aresztach śledczych i rejonowych zakładach karnych wskazały, że jednostki te nie zawsze wywiązywały się z określonego prawem obowiązku terminowego odprowadzania pobranych w trakcie roku dochodów, na rachunki bieżące właściwych miejscowo urzędów skarbowych (opis: rozdz. II, s. 16).

c) Plan wydatków więziennictwa został wykonany w 99,8 %. Niewykorzystane środki zwrócono do budżetu państwa z zachowaniem obowiązującego terminu. W przeciwieństwie do lat wcześniejszych, na koniec 1995 r. jednostki więziennictwa nie posiadały zobowiązań wymagalnych, co związane było zarówno z przekazaniem przez Ministra Finansów środków na oddłużenie tych jednostek, jak też dokonaniem przez Ministra Sprawiedliwości zmiany przeznaczenia środków, zaplanowanych wcześniej na wynagrodzenia osobowe i pozostałe należności funkcjonariuszy Służby Więziennej (opis: rozdział II, s. 9-10, 15-16).

d) Z ustaleń kontroli wynika, że w więziennictwie przyjęto szczególne rozwiązania w zakresie planowania i realizacji wydatków. Były one niezgodne z przepisami Prawa budżetowego, określającymi zakres kompetencji i odpowiedzialności dysponentów środków budżetowych. Stosowane w praktyce zasady były nie tylko niezgodne z prawem, ale powodowały nieracjonalne gospodarowanie środkami budżetowymi.

Ministerstwo Sprawiedliwości - CZZK, zamiast dokonać podziału ogólnych kwot dochodów i wydatków wynikających z układu wykonawczego na poszczególne jednostki, sporządziło dla rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych plany finansowe, określające wielkości poszczególnych grup wydatków. W podobny sposób naczelnicy tych jednostek opracowywali plany finansowe dla podległych aresztów śledczych i zakładów karnych (opis: rozdział II, s. 11-12).

e) CZZK ograniczył również uprawnienia naczelników rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych do dysponowania środkami budżetowymi określonymi w planach finansowych kierowanych przez nich jednostek. Środki te każdorazowo przekazywane były z dyspozycją dotyczącą sposobu ich wykorzystania. Praktyka powyższa powodowała naruszenie przez te jednostki, wynikającej z Prawa budżetowego, zasady celowego i oszczędnego dokonywania wydatków budżetowych. Wspomniane dyspozycje nie zawsze były bowiem zgodne z bieżącymi potrzebami jednostek oraz terminami płatności. Rezultatem takiej sytuacji było nieregulowanie w trakcie roku zobowiązań wymagalnych, nawet wtedy, gdy jednostki te dysponowały na rachunku bieżącym odpowiednią ilością środków budżetowych. Powodowało to także konieczność opłacania odsetek z tego tytułu. (opis: rozdział II, s. 17-18).

f) CZZK, z naruszeniem przepisów Prawa budżetowego, tworzył rezerwy na tzw. "wydatki nieprzewidziane", stanowiące ok. 6,16 % planowanych wydatków więziennictwa. Środki te, nie ujęte w planach finansowych rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych, rozdysponowane były w trakcie roku. Podejmowane przez CZZK decyzje w tym zakresie ograniczały uprawnienia naczelników rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych w zakresie planowania i realizacji wydatków w kierowanych przez nich jednostkach. Wyodrębnione w formie rezerw środki powinny bowiem pozostawać w dyspozycji dysponentów niższego stopnia. (opis: rozdział II, s. 12-13).

g) Wyniki kontroli wskazały na znaczne rozbieżności pomiędzy wielkościami środków określonymi w planie finansowym więziennictwa, a wydatkami zrealizowanymi. Niektóre rodzaje wydatków (m.in. pozostałe należności funkcjonariuszy Służby Więziennej, żywienia osadzonych) zaplanowano w wysokości znacznie przekraczającej ich wykonanie na koniec roku. Jednocześnie tzw. "pozostałe wydatki kwatermistrzowskie", obejmujące m.in. zakup usług materialnych i niematerialnych oraz energii elektrycznej zaplanowano w wysokości o ok. 20 % niższej od wykonania tych wydatków w 1994 r. Oznaczało to, że planowanie finansowe było nierzetelne, co prowadziło do nieregulowania w trakcie roku zobowiązań wymagalnych, w tym również do

ponoszenia przez rejonowe areszty śledcze i rejonowe zakłady karne dodatkowych wydatków związanych z koniecznością opłacenia odsetek. (opis: rozdział II, s. 13-15).

h) Z ustaleń kontroli wynika, że dokonując zakupów dla potrzeb własnych oraz jednostek podległych w większości przypadków CZKK przestrzegał przepisów ustawy z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych². Natomiast w postępowaniach prowadzonych przez rejonowe areszty śledcze i rejonowe zakłady karne, częstokroć preferowano tryb zamówienia z wolnej ręki, czym naruszano ogólną zasadę określoną w wymienionej ustawie, zgodnie z którą podstawowym trybem udzielania zamówienia publicznego jest przetarg nieograniczony. Stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości dotyczyły także dokumentowania prowadzonych postępowań (opis: rozdział II s. 19-21).

i) W wyniku kontroli realizacji dochodów i wydatków przez rejonowe areszty śledcze i rejonowe zakłady karne stwierdzono również przypadek niezgodnego z prawem finansowania ze środków bieżących zadania o charakterze inwestycyjnym (opis: rozdział II, s. 18-19).

3. Uwagi i wnioski

Przyjęty w więziennictwie sposób planowania i realizacji wydatków był niezgodny z zasadami określonymi w Prawie budżetowym. Narzucony przez Ministerstwo Sprawiedliwości - Centralny Zarząd Zakładów Karnych zakres związania podległych dysponentów przyczyniał się w znacznym stopniu do nieracjonalnego wykorzystania środków budżetowych przez rejonowe areszty śledcze i rejonowe zakłady karne.

Wyniki przeprowadzanych kontroli wskazały na konieczność:

- doprowadzenia do zgodności planowania finansowego w więziennictwie z zasadami określonymi w § 23 rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie szczegółowych zasad i trybu wykonywania budżetu państwa³, zobowiązującym państwowe jednostki budżetowe do opracowywania planów finansowych na podstawie przekazanych im przez dysponentów części budżetowych kwot dochodów i wydatków wynikających z podziału układu wykonawczego budżetu państwa,
- zaniechania tworzenia przez Ministerstwo Sprawiedliwości - Centralny Zarząd Zakładów Karnych rezerw w planowanych wydatkach budżetowych więziennictwa, jako działań niezgodnych z zasadami tworzenia rezerw określonymi w Prawie budżetowym,
- przestrzegania zasad, formy i trybu udzielania zamówień publicznych określonych w ustawie z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych.

II. CZĘŚĆ SZCZEGÓŁOWA

1. Charakterystyka stanu prawnego oraz uwarunkowań organizacyjnych w zakresie kontrolowanej działalności

1.1. Zasady gospodarki finansowej jednostek organizacyjnych więziennictwa określają przepisy ustawy z dnia 5 stycznia 1991r. - Prawo budżetowe oraz wydane na podstawie tej ustawy akty wykonawcze.

Uprawnienia jednostek budżetowych przy opracowywaniu planów finansowych ustalone zostały w Prawie budżetowym, zgodnie z którym (art. 36 ust.6) dysponenti części budżetowych dokonują podziału na poszczególne jednostki ogólnych kwot dochodów i wydatków wynikających z układu wykonawczego ich budżetu, w celu zapewnienia zgodności planów finansowych jednostek budżetowych i gospodarki pozabudżetowej z ustawą budżetową. Stosownie do art. 36 ust. 7 Prawa budżetowego

² Dz.U. z 1994 r. Nr 76, poz. 344; Nr 130, poz. 645 i z 1995 r. Nr 99, poz. 488

³ Dz.U. Nr 76, poz. 333, z 1992 r. Nr 6, poz. 22, Nr 80, poz. 411

dysponenci części budżetowych, przekazując poszczególnym jednostkom ogólną kwotę wydatków budżetowych, mogą wyodrębnić tylko dotacje z budżetu, wydatki na wynagrodzenia i inwestycje oraz inne wydatki, których wysokość określona została na podstawie odrębnych przepisów.

Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 2 sierpnia 1991 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wykonywania budżetu państwa, ustala rodzaje wydatków, które dysponent części budżetowych określa w ramach kwot przekazywanych dysponentom niższego stopnia. Zgodnie z § 22 wymienionego rozporządzenia, wydatki budżetowe wynikające z układu wykonawczego budżetu państwa opracowuje się w podziale na działy i rozdziały oraz na następujące paragrafy klasyfikacji budżetowej lub ich grupy: wynagrodzenia wynikające ze stosunku pracy, wynagrodzenia pozostałe, wydatki pochodne od wynagrodzeń, pozostałe wydatki bieżące, dotacje, wydatki na finansowanie inwestycji. Przepisy § 23 rozporządzenia nakładają na państwowe jednostki budżetowe obowiązek opracowania planów finansowych na podstawie przekazanych im przez dysponentów części budżetowych kwot dochodów i wydatków wynikających z podziału układu wykonawczego budżetu państwa, o których mowa w art. 36 ust. 6 i 7 Prawa budżetowego. W myśl § 23 ust. 4 powołanego rozporządzenia, tylko kierownik jednostki budżetowej może podjąć decyzję o opracowaniu planu finansowego w szczególności większej, niż to wynika z układu wykonawczego budżetu państwa.

1.2. Zgodnie z § 3 zarządzenia Nr 11/91 CZKK Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 marca 1991 r. w sprawie nadania regulaminu organizacyjnego Centralnemu Zarządowi Zakładów Karnych, CZKK jako jednostka organizacyjna Ministerstwa Sprawiedliwości, został powołany do organizowania i nadzorowania działalności rejonowych aresztów śledczych i zakładów karnych, ośrodków szkolenia i doskonalenia kadr Służby Więziennej, a także zakładów budżetowych.

1.3. Zarządzeniem Nr 4/93 dyrektora Centralnego Zarządu Zakładów Karnych z dnia 25 maja 1993 r. w sprawie ustanowienia dysponentów drugiego i trzeciego stopnia środków budżetu państwa w ramach rozdziału 9231 - Więziennictwo ustanowiono:

- dysponentami drugiego stopnia rejonowe areszty śledcze i rejonowe zakłady karne,
- dysponentami trzeciego stopnia państwowe jednostki budżetowe podległe rejonowym aresztom śledczym i rejonowym zakładom karnym.

W dniu 31 grudnia 1995 r. Centralnemu Zarządowi Zakładów Karnych podlegało bezpośrednio 15 dysponentów środków budżetowych drugiego stopnia, którymi ustanowiono 13 rejonowych aresztów śledczych i 2 rejonowe zakłady karne oraz 2 dysponentów środków budżetowych trzeciego stopnia, którymi ustanowiono Ośrodek Doskonalenia Kadr Ministerstwa Sprawiedliwości w Popowie i Centralny Ośrodek Szkolenia Służby Więziennej w Kaliszu. Pozostałych 142 dysponentów środków budżetowych trzeciego stopnia podlegało rejonowym aresztom śledczym i rejonowym zakładom karnym. Dysponentami tymi było 57 aresztów śledczych, 80 zakładów karnych i 5 ośrodków szkolenia.

1.4. Wejście w życie z dniem 1 września 1996 r. ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej⁴ zmieniło strukturę więziennictwa. W miejsce Centralnego Zarządu Zakładów Karnych utworzono Centralny Zarząd Służby Więziennej, zaś zadania z zakresu

⁴ Dz.U. Nr 61, poz. 283 i Nr 106, poz. 496.

planowania i rozdzielania środków finansowych przejęły okręgowe inspektoraty Służby Więziennej.

2. Ważniejsze ustalenia kontroli

2.1. Budżet więziennictwa w 1995 r.

Dochody budżetowe Więziennictwa (rozdział 9231) zaplanowano w wysokości 11.600.000 zł, z tego:

- wpływy z usług, w wysokości 460.000 zł,
- wpływy ze sprzedaży wyrobów i składników majątkowych, w wysokości 290.000 zł,
- różne dochody, w wysokości 10.850.000 zł.

Więziennictwo wykonało dochody w kwocie 13.572.442 zł, tj. 117,0% dochodów planowanych. Przekroczenie planu nastąpiło we wszystkich planowanych pozycjach dochodów:

- wpływy z usług wyniosły 629.232 zł, tj. 136,8% planu,
- wpływy ze sprzedaży wyrobów i składników majątkowych: 283.687 zł, tj. 102,2% planu,
- różne dochody wyniosły 12.587.253 zł, tj. 116 % wielkości planowanej.

Pozostałe dochody, w wysokości 72.270 zł nie były planowane (ich źródło stanowiły m.in. odsetki, nadwyżka zakładów budżetowych, środków specjalnych, gospodarstw pomocniczych, funduszy celowych).

Główną pozycję "różnych dochodów" stanowiły dochody osiągnięte z tytułu zatrudnienia osadzonych. Wyniosły one 11.986.675 zł i stanowiły 88,3% ogółu dochodów uzyskanych przez Więziennictwo w 1995 r.

Uzyskane w 1995 r. dochody budżetowe więziennictwa były o 2.730.142 zł, tj. o 25,2% wyższe od dochodów zrealizowanych w 1994 r.

Wydatki więziennictwa zaplanowano w wysokości 499.545.000 zł. Plan ten był zmieniany w trakcie roku decyzjami Ministra Finansów dotyczącymi zwiększenia wydatków na wynagrodzenia i pochodne od wynagrodzeń o 46.882.746 zł oraz wydatków majątkowych o 3.660.000 zł.

Plan wydatków po zmianach wynosił 567.388.746 zł i został wykonany w wysokości 567.495.329 zł, tj. 99,8 %. Niewykorzystane środki w wysokości 893.417 zł zwrócono do budżetu państwa. W stosunku do planu wydatków określonego w ustawie budżetowej na 1995 r. wykonane wydatki były większe o 67.950.329 zł, tj. o 13,6 %, a w stosunku do wydatków poniesionych w 1994 r. były wyższe o 111.647.758 zł, tj. o 23,7 %.

Na koniec 1995 r. więziennictwo nie posiadało zobowiązań wymagalnych. Występowały one natomiast w latach poprzednich i wynosiły: 211.000 zł w 1994 r. i 3.859.182 zł w 1995 r. Pozostałe zobowiązania jednostek więziennictwa na koniec 1995 r. wyniosły ogółem 6.556.790 zł.

Dominującą pozycję wydatków stanowiły wynagrodzenia oraz pochodne od wynagrodzeń wynoszące 377.828.189 zł, tj. 59,5 % wydatków ogółem. Pozapłacowe wydatki bieżące wynosiły 203.217.140 zł, tj. 35,8 % wydatków ogółem, zaś wydatki majątkowe w wysokości 26.450.000 zł stanowiły 4,6 % wydatków poniesionych w 1995 r.

Średni stan osadzonych w 1995 r. wynosił 65.504 osób i w stosunku do 1994 r. był wyższy o 2.911 osób, tj. o 4,6 %. Wydatki bezpośrednio związane z utrzymaniem osadzonych wyniosły 84.982.425 zł, tj. 14,9 % ogółu wydatków. W ramach tych środków na wyżywienie przeznaczono 68.235.023 zł; na zakup odzieży, bielizny, pościeli, środków piorących 10.016.762 zł; leków 3.995.446 zł; prenumeratę gazet, czasopism, zakup książek 2.735.194 zł.

Wydatki na utrzymanie w gotowości eksploatacyjnej obiektów więziennych wyniosły 88.794.868 zł, tj. 15,6 % ogółem wydatkowanych środków budżetowych. W tej grupie wydatków na usługi materialne i niematerialne przeznaczono 38.805.379 zł; energię elektryczną, ciepłą itp. 26.652.280 zł; opał, materiały pędne oraz wyposażenie 20.389.698 zł oraz opłaty, podatki i składki 2.947.511 zł.

Plan zatrudnienia w rozdziale 9231 - Więziennictwo obejmował 21.250 etatów funkcjonariuszy Służby Więziennej, 1.000 etatów pracowników cywilnych i 8.000 etatów dla osadzonych. Więziennictwo wykorzystało 20.728 etatów, w tym 97,5 % etatów funkcjonariuszy Służby Więziennej, 775, tj. 77,5 % etatów pracowników cywilnych i 6.650, tj. 83,1 % etatów dla osadzonych.

Niepełne wykorzystanie etatów funkcjonariuszy Służby Więziennej w 1995 r. było, podobnie jak w latach poprzednich, jedną z podstawowych przyczyn wypłat wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Dotyczyło to przede wszystkim funkcjonariuszy działów ochrony. W 1995 r. wypłacono z tego tytułu 6.727.661 zł, za przepracowane ogółem 1.273.015 godzin.

2.2. Planowanie dochodów i wydatków

2.2.1. Z ustaleń kontroli wynika, że w trakcie opracowywania planu finansowego więziennictwa, Ministerstwo Sprawiedliwości - Centralny Zarząd Zakładów Karnych, jako dysponent części budżetowej, nie przekazało dysponentom niższego stopnia ogólnych kwot dochodów i wydatków wynikających z układu wykonawczego, do czego było zobowiązane na podstawie art. 36 ust. 6 i ust. 7 Prawa budżetowego, zastępując dysponentów drugiego stopnia w opracowywaniu planu finansowego na 1995 r.

Stwierdzono, że po otrzymaniu w dniu 30 marca 1995 r. zatwierdzonych przez Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości "planu finansowego dochodów i wydatków budżetowych więziennictwa na rok 1995", zawierającego podział ogólnych kwot dochodów i wydatków wynikających z układu wykonawczego, Centralny Zarząd Zakładów Karnych przystąpił do długotrwałych prac planistycznych realizowanych w dwóch etapach:

- w pierwszym etapie CZZK sporządził dokument pn. "układ wykonawczy budżetu więziennictwa na 1995 r. (szczegółowy plan wydatków budżetowych)" - w takiej samej szczegółowości jak otrzymany wcześniej "plan finansowy", a także opracował "plan pozapłacowych wydatków więziennictwa na 1995 r.",
- w drugim etapie, stosownie do polecenia dyrektora Centralnego Zarządu Zakładów Karnych, komórki organizacyjne CZZK, każda w zakresie swojego działania, opracowywały projekty planów finansowych rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych, dla poszczególnych rodzajów wydatków.

Prace planistyczne drugiego etapu zakończone zostały w dniu 24 maja 1995 r., w którym dyrektor Centralnego Zarządu Zakładów Karnych zatwierdził "plan dochodów i wydatków budżetowych więziennictwa na 1995 r.". Plany finansowe poszczególnych jednostek, w formie tzw. "wyciągów z planu dochodów i wydatków" przekazane zostały rejonowym aresztom śledczym i rejonowym zakładom karnym dopiero 30 maja 1995 r., co oznaczało, że realizacja budżetu więziennictwa przez okres 5 miesięcy przebiegała bez planu finansowego. W okresie tym wydatkowano ok. 55 % zaplanowanych środków budżetowych.

2.2.2. Stosowany przez Centralny Zarząd Zakładów Karnych system szczegółowego planowania wydatków dla rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych spowodował, iż naczelnicy nie opracowali planów finansowych dla swoich jednostek, uznając otrzymane z Centralnego Zarządu Zakładów Karnych plany finansowe za obowiązujące i ostateczne. Sytuację taką odnotowano we wszystkich jednostkach objętych kontrolą.

Realizując dyspozycje Centralnego Zarządu Zakładów Karnych dotyczące planowania wydatków, naczelnicy rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych postępowali niezgodnie z § 23 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 2 stycznia 1991 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wykonywania budżetu państwa, zobowiązującym państwowe jednostki budżetowe do opracowania planów finansowych na podstawie przekazanych im przez dysponentów części budżetowych kwot dochodów i wydatków wynikających z podziału układu wykonawczego budżetu państwa. Działanie takie było również niezgodne z przepisem § 24 wspomnianego rozporządzenia, nakładającego na kierowników państwowych jednostek budżetowych obowiązek zatwierdzania planów finansowych, w terminie 10 dni od daty otrzymania od dysponenta danej części kwot dochodów i wydatków budżetowych.

Naczelnicy rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych, realizując przyjęty w więziennictwie system planowania budżetu, opracowali i przekazali podległym jednostkom zatwierdzone dla nich przez siebie plany dochodów i wydatków budżetowych, w układzie i szczegółowości określonej przez Centralny Zarząd Zakładów Karnych.

Przyjęty sposób planowania budżetowego był nie tylko niezgodny z prawem, lecz również nieracjonalny. Plany te nie były bowiem opracowywane w jednostkach mających najlepsze rozeznanie odnośnie własnych potrzeb finansowych.

2.2.3. Centralny Zarząd Zakładów Karnych utworzył w planie finansowym więziennictwa rezerwę środków budżetowych, stanowiącą 6,16% planowanych wydatków.

Działanie takie było niezgodne z prawem, gdyż zasady tworzenia rezerw określone zostały w art. 4 ustawy - Prawo budżetowe. Zgodnie z tym przepisem w budżecie państwa mogą być tworzone trzy rodzaje rezerw:

- 1) ogólna rezerwa budżetowa na wydatki nieprzewidziane - w wysokości do 1 % wydatków budżetu,
- 2) rezerwa na wydatki nieprzewidziane, tworzona w częściach budżetu państwa, których dysponentami są wojewodowie - w wysokości do 1 % wydatków,
- 3) rezerwy celowe na wydatki, których szczegółowy podział na pozycje klasyfikacji budżetowej nie może być dokonany w okresie uchwalania budżetu.

Utworzenie rezerwy uzasadniono brakiem rozeznania wszystkich uwarunkowań działalności jednostek penitencjarnych. Łączna wielkość środków wyodrębnionych w formie rezerwy wyniosła 42.494.890 zł, z czego 36.104.890 zł stanowiła tzw. "rezerwa

wydziałów", zaś 6.390.000 zł - tzw. "rezerwa dyrektora". Wysokość zaplanowanych rezerw środków budżetowych w poszczególnych grupach wydatków było zróżnicowana.

Na przykład:

- Na wydatki kwatermistrzowskie zaplanowano rezerwę w wysokości 1.350.000 zł stanowiącą 1,1% planowanych wydatków w tej grupie. Rezerwa była przeznaczona na ewentualne zwiększenia wydatków na wyżywienie osadzonych.
- Na wynagrodzenia pracowników cywilnych więziennictwa zaplanowano rezerwę w wysokości 2.648.530 zł, stanowiącą 34,1% planowanych na ten cel wydatków.
- Na pozostałe należności funkcjonariuszy Służby Więziennej zaplanowano rezerwę w wysokości 18.763.840 zł, tj. 35,8% planowanych na ten cel wydatków.
- Na wydatki inwestycyjne zaplanowano rezerwę w wysokości 3.406.000 zł, stanowiącą 14,9% wydatków planowanych.

2.2.4. Wyniki kontroli wskazały, że planowanie finansowe w więziennictwie było nierzetelne.

W niektórych pozycjach plan wydatków był zawyżony, w innych zaś występowało znaczne niedoszacowanie potrzeb. CZZZK na koniec 1995 r. dysponował również znacznymi środkami, wygospodarowanymi w wyniku zawyżonego planowania wydatków. Niektóre pozycje wydatków zaplanowane zostały bowiem w wysokości znacznie przekraczającej ich faktyczne wykorzystanie na koniec roku. Na przykład:

- pozycję "pozostałe należności funkcjonariuszy Służby Więziennej" zaplanowano w wysokości 52.423.000 zł z czego wykorzystano tylko 41.155.364 zł (78,5 %).
- na wynagrodzenia pracowników cywilnych więziennictwa zaplanowano wydatki w wysokości 8.505.000 zł, z czego wykorzystanych zostało 6.076.000 zł (71,4 %).
- na wyżywienie osadzonych zaplanowano wydatki w wysokości 71.000.000 zł z czego wykorzystano 68.235.023 zł (96,1 %).
- na świadczenia społeczne zaplanowano wydatki w wysokości 3.788.000 zł z czego wykorzystano 2.738.000 zł (62,8 %).
- na podatki i opłaty na rzecz budżetu państwa zaplanowano wydatki w wysokości 360.000 zł z czego wykorzystano 203.396 zł (56,5 %).
- wydatki Centralnego Zarządu Zakładów Karnych jako jednostki budżetowej zaplanowano w wysokości 17.323.060 zł, z czego do końca roku wykorzystano 12.827.663 zł (74 %).

Nie wykorzystane środki w łącznej wysokości 22.163.614 zł, razem ze środkami wykazanymi jako rezerwy środków budżetowych wyniosły 64.658.504 zł co stanowiło 12,9% planu wydatków rozdziału 9231 - Więziennictwo, określonego w ustawie budżetowej na 1995 r. Po dokonaniu przeniesień środki te zostały rozdysponowane w trakcie roku.

2.2.5. Stwierdzono, że środki na tzw. "pozostałe wydatki kwatermistrzowskie", obejmujące m.in. zakup energii, usług, materiałów i wyposażenia, zaplanowane zostały w wysokości 53.974.000 zł. Kwota ta była o 13.793.000, tj. o ok. 20 % niższa od wykonania tego rodzaju wydatków w 1994 r., co przesądzało o nierealności tej części planu finansowego. Na przykład:

- Rejonowy Areszt Śledczy w Katowicach otrzymał limit środków na wydatki kwatermistrzowskie na poziomie 74,7% wykonania 1994 r.
- Rejonowy Areszt Śledczy w Opolu otrzymał limit środków na wydatki kwatermistrzowskie na poziomie 70% wykonania roku poprzedniego.
- Rejonowy Areszt Śledczy w Bydgoszczy otrzymał limit środków na wydatki kwatermistrzowskie na poziomie 66,6% wykonania roku poprzedniego.

Wkrótce po otrzymaniu planów dochodów i wydatków budżetowych, naczelnicy rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych zaczęli występować do dyrektora Centralnego Zarządu z wnioskami o zwiększenie środków, szczególnie na wydatki kwatermistrzowskie. W ich uzasadnieniu powoływali się na analizę już poniesionych wydatków. Na przykład:

- Naczelnik Rejonowego Aresztu Śledczego w Koszalinie w dniu 21 czerwca 1995 r. zwrócił się do dyrektora Centralnego Zarządu Zakładów Karnych z prośbą o zwiększenie wydatków kwatermistrzowskich informując, że zostały one już zrealizowane w 85% w stosunku do założeń planu. W uzasadnieniu naczelnik wskazał, że zaplanowana dla aresztu kwota na te wydatki stanowiła 66% wydatków poniesionych na ten cel w 1994 r. i nie zabezpieczała w pełni wydatków na zakup energii, wody, odprowadzenia ścieków, opału, paliw, usług telekomunikacyjnych, odzieży i bielizny osobistej dla osadzonych.
- Naczelnik Rejonowego Aresztu Śledczego w Szczecinie, dla którego w planie rocznym w pozycji pozostałe wydatki kwatermistrzowskie, ustalono limit wydatków na poziomie 68% wykonania w 1994 r. poinformował dyrektora Centralnego Zarządu Zakładów Karnych, że do dnia 31 października 1995 r. wydatki kwatermistrzowskie przekroczyły o 39% , a z uwzględnieniem zobowiązań wymagalnych o 44% wielkości środków przyznanych.

Dodatkowe środki przekazane zostały wnioskodawcom przez CZKK.

2.2.6. Wyniki kontroli wskazały na znaczne rozbieżności pomiędzy pierwotnie planowanymi środkami przeznaczonymi na inwestycje, a ich wykonaniem na koniec 1995 r. Różnice te świadczyły o braku rozeznania CZKK odnośnie faktycznych potrzeb inwestycyjnych, występujących w poszczególnych jednostkach. Na przykład:

- na wydatki inwestycyjne dla Rejonowego Aresztu Śledczego w Katowicach zaplanowano 1.000 zł. Ostatecznie wydatkowano na ten cel 179.275 zł.
- na wydatki inwestycyjne dla Rejonowego Aresztu Śledczego w Krakowie zaplanowano 3.000 zł, wydatkowano zaś 239.475 zł.
- na wydatki inwestycyjne dla Rejonowego Aresztu Śledczego w Bydgoszczy zaplanowano 27.000 zł, podczas gdy na koniec roku wydatki te wyniosły 152.000 zł.

2.2.7. W grudniu 1995 r. jednostki więziennictwa uregulowały zobowiązania wymagalne. Stało się to możliwe dzięki przeznaczeniu na ten cel nie wykorzystanych wcześniej środków, zaplanowanych w rozdziale 9592 - Świadczenia pieniężne z zaopatrzenia emerytalnego, z którego pokrywane były świadczenia emerytalno-rentowe. Podkreślenia wymaga, że środki na pokrycie zobowiązań wymagalnych pochodziły w całości z nie wykorzystanych środków w rozdziale 9592 - świadczenia pieniężne z zaopatrzenia emerytalnego, z którego pokrywane były świadczenia emerytalno-rentowe funkcjonariuszy Służby Więziennej oraz członków ich rodzin, realizowane przez Biuro Emerytalne Służby Więziennej Centralnego Zarządu Zakładów Karnych. Istniejącą nadwyżkę tych środków uzasadniono "mniejszą niż planowano liczbą świadczeniobiorców emerytur i rent".

Zgłoszenie przez Ministra Sprawiedliwości do Ministra Finansów nadwyżki tych środków, z wnioskiem o zmianę ich przeznaczenia na pokrycie zobowiązań wymagalnych więziennictwa, nastąpiło dopiero 30 listopada 1995 r., zaś Minister Finansów decyzję taką podjął 8 grudnia 1995 r. Już po rozdysponowaniu przez

Centralny Zarząd Zakładów Karnych tych środków, dyrektor CZZK, korzystając ze swoich uprawnień, podjął 19 grudnia decyzję o zmianie przeznaczenia nie wykorzystanych 8.377.000 zł, zaplanowanych na wynagrodzenia osobowe wraz z pochodnymi oraz pozostałe należności funkcjonariuszy Służby Więziennej. Środki te wykorzystane zostały na wydatki bieżące więziennictwa, w tym na "pozostałe wydatki kwatermistrzowskie". Przekazano je jednostkom podległym dopiero 28 grudnia 1995 r.

2.3. Realizacja dochodów i wydatków

2.3.1. Wyniki kontroli terminowości przekazywania dochodów przez rejonowe areszty śledcze i rejonowe zakłady karne wskazały na opóźnienia w odprowadzaniu tych dochodów na rachunki urzędów skarbowych. Zgodnie z § 10 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 2 sierpnia 1991 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wykonywania budżetu państwa, państwowe jednostki budżetowe przekazują pobrane dochody według stanu na ostatni dzień każdego miesiąca, do dnia 10 następnego miesiąca, na rachunki bieżące właściwych urzędów skarbowych. Na przykład:

- w Rejonowym Areszcie Śledczym w Poznaniu, dochody uzyskane w styczniu w wysokości 27.164 zł, przekazano do urzędu skarbowego 41 dni po upływie terminu. Dochody uzyskane w lutym (22.391 zł) przekazano z opóźnieniem 13 dniowym.
- z dochodów w wysokości 64.683 zł, uzyskanych w czerwcu, 32.985 zł przekazano 18 dni po terminie. We wrześniu dochody w wysokości 65.412 zł przekazano 20 dni po terminie, zaś w listopadzie (47.239 zł) z opóźnieniem 18 dniowym. Z dochodów uzyskanych w listopadzie w wysokości 47.239 zł, przekazano w 18 dni po terminie 38.783 zł.
- w Rejonowym Areszcie Śledczym w Katowicach dochody uzyskane w lutym, maju i wrześniu przekazywano do urzędu skarbowego z kilkudniowym opóźnieniem, natomiast dochody za miesiąc wrzesień i lipiec z dwu i jednomiesięcznym opóźnieniem.
- podobne opóźnienia wystąpiły w rejonowych aresztach śledczych w Bydgoszczy, Olsztynie i Szczecinie.

Niedotrzymanie terminów przekazywania dochodów na rachunek urzędów skarbowych wyjaśniano przeoczeniem lub brakiem znajomości przepisów przez osoby prowadzące księgowość budżetową.

2.3.2. Stosowany w więziennictwie system planowania wydatków kwatermistrzowskich oraz przekazywania środków finansowych do podległych jednostek (opisanego w pkt 2.2.5.) był m.in. przyczyną nieterminowego regulowania przez rejonowe areszty śledcze i rejonowe zakłady zobowiązań wymagalnych oraz ponoszenia dodatkowych wydatków z tytułu odsetek. Stan taki stwierdzono we wszystkich kontrolowanych jednostkach. Na przykład:

- w Rejonowym Areszcie Śledczym w Białymstoku zobowiązania wymagalne na koniec czerwca 1995 r. wynosiły 10.240 zł. Od lipca stan zobowiązań wymagalnych systematycznie wzrastał i na koniec listopada osiągnął 266.214 zł. Zobowiązania te powstały głównie w wyniku braku środków na terminowe regulowanie należności za zakupiony węgiel, koks, artykuły żywnościowe, energię elektryczną i ciepłą. Areszt poniósł także dodatkowe wydatki z tytułu odsetek w wysokości 3.102 zł.

- w Rejonowym Areszcie Śledczym w Katowicach zobowiązania wymagalne na koniec listopada wyniosły 239.983 zł. Spowodowane one były zaleganiem w opłatach za zakupione towary i usługi.
- w Rejonowym Areszcie Śledczym w Gdańsku z tytułu nieterminowego regulowania zobowiązań z tytułu zakupu towarów i usług zapłacono odsetki w wysokości 3.104 zł.

2.3.3. Z ustaleń kontroli wynika, że do nieregulowania w trakcie roku zobowiązań wymagalnych rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych przyczynił się również przyjęty przez Centralny Zarząd Zakładów Karnych sposób przekazywania tym jednostkom środków budżetowych, każdorazowo ze wskazaniem ich przeznaczenia. System ten powodował, że na koniec poszczególnych miesięcy, w których upływały terminy płatności, rejonowe areszty śledcze i rejonowe zakłady karne nie regulowały swoich zobowiązań, pomimo że na rachunku bieżącym posiadały one wystarczającą ilość środków finansowych. Jednostki te związane były jednak dyspozycją Centralnego Zarządu Zakładów Karnych, dotyczącą przeznaczenia przekazanych środków budżetowych. W praktyce oznaczało to brak możliwości innego, niż wskazany przez CZZK, sposobu wykorzystania otrzymanych przez nie środków finansowych. CZZK ograniczył tym samym, wynikające z § 28 ust. 2 rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie szczegółowych zasad i trybu wykonywania budżetu państwa, uprawnienie naczelników rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych, jako kierowników państwowych jednostek budżetowych, do dokonywania zmian w planach finansowych tych jednostek, pod warunkiem nienaruszania przekazanych im kwot dochodów i wydatków, wynikających z układu wykonawczego budżetu państwa. Na przykład:

- w Rejonowym Areszcie Śledczym w Szczecinie na koniec maja wystąpiły zobowiązania wymagalne z tytułu nieregulowanych należności za dostawy towarów i usług - w kwocie 244.599 zł. W tym czasie Areszt dysponował na rachunku bieżącym środkami w wysokości 1.631.148 zł. Na koniec października zobowiązania wymagalne wyniosły 213.863 zł, przy stanie środków na rachunku bieżącym w wysokości 2.850.177 zł.
- w Rejonowym Areszcie Śledczym w Olsztynie na koniec lutego zobowiązania wymagalne wynosiły 186.002 zł, przy stanie środków na rachunku bieżącym w wysokości 677.740 zł. Na koniec marca zobowiązania wymagalne wynosiły 9.566 zł, przy stanie środków na rachunku bieżącym w wysokości 766.460 zł. Na dzień 30 października Areszt posiadał zobowiązania wymagalne w kwocie 47.997 zł, dysponując jednocześnie środkami na rachunku bieżącym w wysokości 859.195 zł. Na koniec listopada zobowiązania wymagalne Aresztu wynosiły 133.562 zł, przy stanie środków na rachunku bieżącym w wysokości 890.037 zł. Wymienione zobowiązania wymagalne powstały w wyniku nieterminowego regulowania należności za zakupiony opał, paliwa, środki czystości, wyżywienie osadzonych, energię elektryczną i ciepłą, dostawy wody i gazu, usługi pocztowe, transportowe i wywóz nieczystości.

2.3.4. Wyniki kontroli przeprowadzonej w Rejonowym Areszcie Śledczym w Krakowie wskazały, że Areszt finansował ze środków bieżących budowę obiektu o charakterze szkoleniowo-wypoczynkowym, powstałego na terenie Oddziału Zewnętrznego w Zakopanem. W okresie od 1990 do 1995 r. wydatkowano na ten cel ok. 2.838.000 zł, z czego środków inwestycyjnych 521.000 zł.

O inwestycyjnym charakterze realizowanego zadania świadczą rozmiary wykonanych robót budowlanych, w wyniku których w miejsce prowizorycznych zabudowań barakowych, powstał nowy obiekt o powierzchni użytkowej 1719 m² (o 32 % większej od poprzedniej) i kubaturze 19.332 m³ (o ponad 400 % większej).

Finansując budowę ze środków bieżących, Areszt prowadził budowę nie dysponując założeniami techniczno-ekonomicznymi inwestycji, które powinny zawierać m.in. dane o koszcie, efektach, planowanym okresie realizacji inwestycji, ocenę ekonomicznej efektywności inwestycji oraz dane o pośrednich nakładach inwestycyjnych, limitach planowanych środków na finansowanie inwestycji w poszczególnych latach jej realizacji. Stwierdzono, że zawarta w 1989 r. umowa na wykonanie robót w kolejnych latach była wielokrotnie zmieniana, przy czym w sporządzanych aneksach zawarte zostały postanowienia obejmujące ok. 90 % wykonanych prac. Ustalono również, że Areszt akceptował bez uprzednich negocjacji znacznie podwyższane przez wykonawców stawki kosztorysowe, jak też tolerował częstokroć przekraczane terminy oddania do użytku poszczególnych części obiektu.

Budowę obiektu szkoleniowo-wypoczynkowego prowadzono przy istniejących jednocześnie potrzebach remontowych Aresztu. Świadczyły o tym wyniki przeglądów budowli oraz urządzeń technicznych, wskazujące na ich zły stan techniczny. Chociaż komisje kwalifikowały niektóre zadania remontowe jako bardzo pilne, to jednak nie były one realizowane, ponieważ Centralny Zarząd Zakładów Karnych w opracowywanych przez siebie planach remontów, nie uwzględniał tych zadań.

2.4. Udzielanie zamówień publicznych przez Centralny Zarząd Zakładów Karnych oraz rejonowe areszty śledcze i rejonowe zakłady karne

CZZK ustalił listę towarów podlegających zaopatrzeniu centralnemu i dokonywał zakupów na potrzeby własne oraz podległych jednostek. Lista ta obejmowała m.in.: środki transportu, sprzęt radiowo telefoniczny, medyczny, komputerowy i specjalny, umundurowanie i wyposażenie funkcjonariuszy, wyposażenie zasadnicze osadzonych, sprzęt kwaterunkowy, środki higieny i druki używane w więziennictwie. Przyjęty sposób dokonywania zakupów uzasadniono korzyściami ekonomicznymi, sprawnością obsługi, koniecznością unifikacji wyposażenia i zachowania wymaganych standardów.

Stwierdzono, że spośród objętych kontrolą 50 postępowań o udzielenie zamówień publicznych na dostawę sprzętu i wyposażenia, 45 z nich CZZK przeprowadził w sposób zgodny z przepisami ustawy z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych. W 5 przypadkach naruszono przepisy wymienionej ustawy. Na przykład:

- w dniu 3 października 1995 r. dokonano wyboru ofert złożonych w związku z przeprowadzaniem przetargiem nieograniczonym na dostawę urządzeń gastronomicznych. Łączna wartość urządzeń zamówionych w wyniku przeprowadzonego przetargu wyniosła 311.137 zł, tj. przekraczała równowartość kwoty 20.000 ECU. W wyniku kontroli stwierdzono, że przystępując do przetargu nieograniczonego CZZK nie zamieścił ogłoszenia w Biuletynie Zamówień Publicznych, co było niezgodne z art. 29 ust. 1 ustawy o zamówieniach publicznych, nie przesłał dostawcom formularza zawierającego specyfikację istotnych warunków zamówienia - czym naruszono art. 34 ust. 1 ustawy oraz nie sporządził protokołu postępowania o zamówienie publiczne, zawierającego wszystkie informacje określone w art. 25 ust. 1 ustawy.

- w przetargu nieograniczonym, zorganizowanym w celu udzielenia zamówienia publicznego na dostawę 28 aparatów EKG o wartości 138.371 zł, nie zastosowano w odniesieniu do jednego z oferentów preferencji krajowych. W zbiorczym zestawieniu ofert, stała komisja przetargowa CZKK nie uwzględniła 20 % wskaźnika przeliczenia ceny, pomimo iż w specyfikacji istotnych warunków zamówienia oraz ogłoszeniu o przetargu nieograniczonym zamawiający zobowiązał się do prowadzenia postępowania z zastosowaniem preferencji krajowych. Po rozstrzygnięciu przetargu jedna z firm biorących w nim udział wniosła protest, o czym CZKK nie zawiadomił wszystkich dostawców uczestniczących w postępowaniu, do czego był zobowiązany art. 83 ust. 1 ustawy o zamówieniach publicznych. Stwierdzono ponadto, że protokół postępowania o zamówienie publiczne nie zawierał informacji o wniesionym proteście, co stanowiło naruszenie art. 25 ust. 1 pkt 12 wymienionej ustawy. W wyniku przetargu zakupiono 28 aparatów EKG, w tym 3 droższe, nie będące przedmiotem przetargu,
- w wyniku przetargu ograniczonego na dostawę 30 sztuk aparatów fotograficznych na kwotę 55.800 zł, zakupiono ostatecznie 33 sztuki tych aparatów, tj. 3 szt. z pominięciem procedury wynikającej z ustawy o zamówieniach publicznych.

Wyniki kontroli w rejonowych aresztach śledczych i rejonowych zakładach karnych wskazały na powtarzające się przypadki naruszania ustawy o zamówieniach publicznych. Dość powszechnym zjawiskiem było korzystanie z trybu zamówienia z wolnej ręki jako podstawowego trybu udzielanych zamówień, co było niezgodne z zasadą określoną w art. 14 wymienionej ustawy stanowiącą, że podstawowym trybem udzielenia zamówienia publicznego jest przetarg nieograniczony. Tryb ten stosowano powszechnie przy zakupach artykułów żywnościowych, uzasadniając jego wybór zaistnieniem szczególnych okoliczności gospodarczych lub społecznych, których zamawiający nie mógł przewidzieć.

Stwierdzono także, że stosując tryb zapytania o cenę dokonywano wyboru tego dostawcy towaru, który nie oferował najniższej ceny, co stanowiło naruszenie art. 67 ustawy o zamówieniach publicznych.

Nieprawidłowości dotyczyły także sposobu dokumentowania przebiegu postępowania o zamówienie publiczne.

Na przykład w ogłoszeniu o przetargu nieograniczonym na dostawę ziemiopłodów dla Rejonowego Aresztu Śledczego w Szczecinie nie podano niektórych informacji wymaganych przepisami art. 30 ustawy o zamówieniach publicznych, w tym m.in. dotyczących ilości zamawianych produktów, terminu realizacji zamówienia, miejsca i terminu otwarcia ofert.

3. Przebieg postępowania kontrolnego oraz działań podjętych po zakończeniu kontroli

Stwierdzone w wyniku kontroli nieprawidłowości omówione zostały na naradach pokontrolnych zorganizowanych we wszystkich kontrolowanych jednostkach.

W związku z kontrolą przeprowadzoną w Centralnym Zarządzie Zakładów Karnych, wystąpienie pokontrolne przekazane zostało Ministrowi Sprawiedliwości. W wyniku kontroli rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych, właściwe delegatury NIK przesyłały naczelnikom tych jednostek wystąpienia pokontrolne, w których przedstawione zostały oceny wynikające z ustaleń opisanych w protokołach kontroli, a także uwagi i wnioski.

W odpowiedziach na wystąpienia pokontrolne Ministerstwo Sprawiedliwości oraz naczelnicy rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych poinformowali o podjętych działaniach, mających na celu realizację wniosków przedstawionych przez Najwyższą Izbę Kontroli.

Minister Sprawiedliwości powiadomił także NIK, że w związku z ustaleniami kontroli dotyczącymi naruszenia zasad, formy i trybu udzielania zamówień publicznych, wszczęte zostało postępowanie w sprawie naruszenia dyscypliny budżetowej w Centralnym Zarządzie Zakładów Karnych. Jak wynika z informacji przedstawionej przez przedstawiciela Ministerstwa w trakcie obrad Komisji Polityki Gospodarczej, Budżetu i Finansów Sejmu, dotyczących rozpatrzenia projektu ustawy budżetowej na 1997 r., postępowanie to nie zostało jeszcze zakończone.

W trakcie kontroli realizacji dochodów i wydatków przez rejonowe areszty śledcze i rejonowe zakłady karne nie zgłoszono zastrzeżeń do protokółów kontroli lub wystąpień pokontrolnych.

Warszawa, dnia stycznia 1997 r.

Dyrektor
Departamentu Administracji Publicznej
Najwyższej Izby Kontroli

Krystyna Szajdakowska

Akceptuję:
Wiceprezes
Najwyższej Izby Kontroli

Piotr Kownacki
Warszawa, dnia stycznia 1997 r.

Zatwierdzam:
Prezes
Najwyższej Izby Kontroli

Janusz Wojciechowski
Warszawa, dnia stycznia 1997 r.

Załącznik nr 1

Uczestnicy kontroli i jednostki kontrolowane

L.p.	Delegatura NIK	Jednostka kontrolowana
1.	Delegatura NIK w Białymstoku	Rejonowy Areszt Śledczy w Białymstoku
2.	Delegatura NIK w Bydgoszczy	Rejonowy Areszt Śledczy w Bydgoszczy
3.	Delegatura NIK w Gdańsku	Rejonowy Areszt Śledczy w Gdańsku
4.	Delegatura NIK w Katowicach	Rejonowy Areszt Śledczy w Katowicach
5.	Delegatura NIK w Koszalinie	Rejonowy Areszt Śledczy w Koszalinie
6.	Delegatura NIK w Krakowie	Rejonowy Areszt Śledczy w Krakowie
7.	Delegatura NIK w Lublinie	Rejonowy Areszt Śledczy w Lublinie
8.	Delegatura NIK w Łodzi	Rejonowy Areszt Śledczy w Łodzi
9.	Delegatura NIK w Olsztynie	Rejonowy Areszt Śledczy w Olsztynie
10.	Delegatura NIK w Opolu	Rejonowy Areszt Śledczy w Opolu
11.	Delegatura NIK w Poznaniu	Rejonowy Areszt Śledczy w Poznaniu
12.	Delegatura NIK w Rzeszowie	Rejonowy Areszt Śledczy w Rzeszowie-Załężu
13.	Delegatura NIK w Szczecinie	Rejonowy Areszt Śledczy w Szczecinie
14.	Delegatura NIK we Wrocławiu	Rejonowy Areszt Śledczy we Wrocławiu

SKOROWIDZ

6. Akty prawne

DU 1991.076.333, 5, 6, 9, 12, 13

DU 1994.076.344, 5, 14, 15

DU 1996.061.283, 7

j.t.DU 1993.072.344, 3, 4, 5, 6, 8, 9